ădure, adormită

:gint. Ai fi zis de frumoasă; e era, nu-i fu- nereții: obra- ii și buzele ca ochii îi erau închiși, dar puteai s'o auzi răsuflând încetișor, încât se vedea că nu e moartă.

Porunci apoi s'o lase ca să doarmă în pace, până i se va împlini ceasul. Zâna cea bună, care o scăpase dela moarte, osândind-o ca să doarmă o sută de ani, se găsea într'o altă împărăție îndepărtată, când a venit năpasta pe capul crăiesei, dar fu înștiințată numai decât de un pitic ce avea cizme fermecate, niște cizme cu care puteai să faci șapte poște dintr'o călcătură. Zâna se porni îndată la drum și, după un ceas, se ivi într'un car de foc, tras de șapte balauri și coborî în curtea palatului. Împăratul îi dete mâna ca să coboare din caretă. Ea găsi bune toate câte le-a făcut împăratul, dar cum era foarte prevăzătoare din fire, se gândi că atunci când se va trezi crăiasa, se va simți prea singură și neajutorată în palatul acesta străvechiu. Ce era de făcut? Ce să născocească? Dar nu stete mult la gânduri, și găsi numai decât.

Atinse cu varga ei fermecată toate câte erau în palat, în afară de împăratul și împărăteasa: doici, domnițe, slujnițe, curteni, ofițeri, stolnice, lucrători, sufragii, copii de casă, străjeri, paji, aprozi. Atinse de asemenea pe toți acei cari se aflau în grajduri cu vizitiii lor, dulăii mari din ogradă și cățelușa cea mică a crăiesei, care sta culcată lângă dânsa, pe pat. Cum i-a atins, adormiră cu toții, ca să nu se mai deștepte decât odată cu stăpâna lor, astfel ca să fie gata s'o slujească la nevoe. Până și frigările ce se învârteau pe foc, încărcate cu potârnichi și fazani, au adormit și focul deasemenea. Toate astea se făcură cât ai clipi, zânele fiind harnice la treabă.

Atunci împăratul și împărăteasa, după ce își sărutară scumpa lor odraslă fără ca s'o deștepte, eșiră din palat și dară porunci aspre să nu se mai apropie nimeni de palat. Porunca asta însă nu era de prisos, căci într'un sfert de ceas, erau de jur împrejurul palatului o grămadă așa de mare de copaci mari și mici, de mărăcini și spini amestecați unii cu alții, încât nici om, nici fiară n'ar fi putut să-și facă drum ,în așa fel, că nu se mai zăreau decât vârfurile turnurilor dela palat și asta numai foarte de departe. De bună seamă era tot o ispravă de a zânei, pentruca adormita crăiasă să n'aibă a se teme de nimeni câtă vreme va dormi.

După o sută de ani în capăt, feciorul de împărat care domnea pe-atunci și care era de alt neam decât crăiasa adormită, umblând la vânat pe locurile acelea, întrebă ce să fie turnurile care le

vedea d'asupra acelei păduri mari și de nepătruns. Fiecare îi răspunse după cum auzise și el dela alții.

Unii spuneau că e un castel vechiu unde se adunau duhurile, alții că toți vrăjitorii din partea locului țineau acolo soborul. Credința cea mai răspândită însă era că 'n palatul acela trăia un căpcăun și că acolo aducea el pe toți copiii pe care punea el mâna, ca să-i poată mânca în tihnă și fără ca nimeni să-l poată urmări, el singur fiind în stare să-și facă drum prin pădure.

Feciorul de 'mpărat nu știa ce să creadă, până când un țăran îndrăzni să-i spună: „Măria-ta, sânt peste cinzeci de ani de când tatăl meu mi-a spus că în palatul ăsta trăia o crăiasă cum nu se poate de frumoasă, că avea să doarmă o sută de ani și că va fi deșteptată de fiul unui împărat, căruia i-a fost ursită.

Feciorul de 'mpărat, cum auzi, se și' nflăcără. Crezu, fără a mai sta la cumpeni, că lui i-era dat să izbândească și îmboldit de dragoste și slavă, se hotărî să vadă numaidecât ce era adevărat. Abia înaintă câți-va pași spre pădure, și copacii cei mari, mărăcinii și spinii se deteră la o parte singuri, făcându-i loc să treacă. El se îndrumă spre palatul pe care-l zări în capătul unei mari alei, în care intră; dar ceeace-l uimi mult, a fost când a văzut că niciunul din oamenii lui nu putuse să-l urmeze, căci copacii se apropiaseră iarăși în urma lui. Un voinic tânăr, fecior de 'mpărat și 'ndrăgostit, e totdeauna viteaz! Intră mai întâi într'o ogradă mare, unde tot ce-i văzură ochii, ar fi putut să-l înghețe de spaimă. Era o tăcere înfricoșetoare: icoana morții se arăta pretutindeni și nu vedeai decât trupuri întinse la